

A Szent Korona temetése

2018 augusztus 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Különös temetés zajlott 1849. augusztus 23-án, Orsova közelében. a Duna partján. Egy csapat férfi egy akkora ládikát rejtett a földbe, amekkorába tán csak egy csecsemő holtteste férne el. Pedig nagy dolgokat temettek el itt: a magyar államiság jelképeit. Az elveszett magyar szabadságot. A Szent Koronát.

Szemere Bertalan - a bukott szabadságharc utolsó miniszterelnöke és belügyminisztere - vezette a menekülőknél e kis csoportját. Azt a felelősséget, hogy a bizonytalan jövőjű emigrációba, külföldre magukkal vigyék a magyar

nemzet legféltettebb kincsét, egyikük sem akarta vállalni.

Felmerült az a gondolat is, hogy semmisítsék meg a koronázási jelvényeket - Batthyány Kázmér, többekkel ezt szorgalmazta -, hogy semmiképp ne kerülhessen a Habsburgok birtokába.

Ekkor már évszázados hagyománya volt annak az országban, hogy csak azt tekintették legitim uralkodónak, akit a Szent Koronával koronáztak meg. Azt pedig mindenképpen el akarták kerülni, hogy az új osztrák császár - aki egyúttal a magyar királyi címet is viselte -, Ferenc József a fejére tehesse a magyar koronát.

Hogy Ferenc József császár lett, azt nem kis mértékben a magyaroknak köszönhette. A magyaroknak és az ország szabadságharcuknak. Nagybátyja, a „Jóságos”-ként is emlegetett V. Ferdinánd szentesítette ugyanis az áprilisi törvényeket, azt a törvénycsomagot, melyet az utolsó rendi magyar országgyűlés állított össze. E törvények értelmében Magyarország rendi államból polgári demokráciává alakult volna át, alkotmányos monarchiává, független felelős minisztériumokkal, népképviselői rendszerrel. Ez pedig nagyon nem fért össze a Habsburg abszolutizmus gondolatával. Ha nem is könnyen, de gyorsan jött a döntés: le kell hát cserélni a császárt! Senki se hivatkozhatson arra, hogy az uralkodó elfogadta a „lábadó” magyarok törvényeit.

Így került képbe a későbbi Ferenc József... Ferdinándot lemondatták, jöhetett helyette az ifjú Ferenc József, aki nem „járatta le magát” a magyar ügyben.

1849 őszén a császári és királyi hatóságok megindították a nyomozást a különös politikai értékkel bíró koronázási ékszerek után. Bizottságot állítottak fel keresésükre, rengeteg pénzt és fáradságot áldozva arra, hogy a nyomára bukkanjanak. Mindenütt keresték, ahol 1849-ben megfordult a Korona, szerte az országban.

Mert bizony hányt-vetett sorsa volt azokban az időkben. 1848 utolsó napján el kellett menekíteni Budáról, mikor Windisch-Grätz seregei megközelítették a várost. Szilveszter éjszaka, rettenetes fagyban indult a harminc lovas kísérettel, hogy átkeljen a teljesen még el sem készült Lánchídon. Először Szolnokra utaztak vele, majd Debrecenben várakoztak addig, míg - Buda visszafoglalása után - diadalmenetben vissza nem vihetnék a városba. Nem ez volt a Szent Korona első viszontagsága a 19. században. A napóleoni háborúk idején két ízben is menekíteni kellett, nehogy a franciák kezébe kerülhessen.

A szorgalmasan kutakodó császáriak számára a leggyanúsabb hely Debrecen volt. Először úgy vélték, hogy a város környékén - vagy éppen az épületben, ahol egykor várakoztak - rejtették el.

Szabó István történész 1925-ben, a Debreceni Képes Kalendáriumban közölt egy a keresésre vonatkozó iratot:

„Debrecen város magánlevéltára részére örök emlékeztető. Július 4-én, 1853. Ezen a napon, t. i. július 4-én, 1853 reggeli 8 óra tájban a városházának piacra néző kapuja és minden más ki- és bejárása fegyveres Gens d'armok által elfoglaltatván, s ugyanezek a felső tornácon szinte köröskörül felállítatván, miután egyedül azoknak engedtetett meg a bejövétel, kik ide felparancsoltattak, s a magyar korona holléte iránti tudomásuk felől kihallgattattak, - a magánlevéltár sem kerülhetett ki a megkutatást és ekkor történt, hogy a magyar koronának a magánlevéltárban semmi nyoma nem találtatván s arról más, a köztudomás szerint is, semmi ki nem tapogatódhatván, kivéven azt, hogy 1849-ik év elején, midőn Kossuth Lajos Debrecenbe jött, egy vasláda, melyről az a hír volt, hogy a magyar korona benne lett volna, ide a magánlevéltárba betéteztet, s ugyanazon láda, midőn az akkori kormány Debrecenből 1849. év május végével eltávozott, elvitetett, ennek következtében a magánlevéltár pallózata feltöretett, úgy az előszobában volt vaskemence tökéletesen széthányatott, de minden siker nélkül, mert itt sem a korona, sem az azt állítólagosan magában foglaló vasláda meg nem találtatott.”

A debreceni sikertelen kutatás közben azért másutt is nyomoztak a Szent Korona után. Orsováig ugyan gyorsan eljutottak, de az első próbálkozásuk az elrejtett értékek fellelésére sikertelen volt.

Nem sokkal kutatás ideiglenes csúcsa után, bizonyos Wargha István - az 1848-as magyar külügyminisztérium egykori titkára, aki ekkor már, mint rendőrgyőző jeleskedett - azzal fordult Kempen rendőrhivatalához, hogy a londoni emigrációhoz kiutazva megszerzi a rejtékhely titkát.

Visszatérésekor azt jelentette, hogy Angliában egy Szűcs nevű egykori honvédtiszt - aki állítása szerint jelen volt a koronázási ékszerek elrejtésénél -, 60 000 forintért megvásárolta rejtékhely titkát.

Esetében azonban joggal élhetünk a feltételezéssel, hogy megpróbált saját zsebre dolgozni. A visszaemlékezések

szerint ilyen nevű ember nem volt jelen a „temetésnél”. Sokkal valószínűbb, hogy magától Kossuthtól - akivel találkozott Londonban -, vagy valamelyik munkatársától szerezte meg valamely ügyes trükkkel a rejték helyi leírását, valamint a kód kulcsát. Az emigránsok hittek meséinek, tán még arra is megbízást kapott, hogy csempéssze ki a Szent Koronát külföldre.

A leírás birtokában az osztrákok már szinte biztosra mehettek. Kempen rendőrminiszter ugyanazt a Titus Karger nevű hadbíró századosot bízta meg az újabb orsovai kutatás vezetésével, akinek a nevéhez fűződött az 1849 sikertelen kísérlet. Úgy vélték: a helyismerete jól jöhet...

Ezúttal nem is kellett csalódnuk a századosban. Bár eleinte a megáradt Duna akadályozta őket a keresésben, 1853. szeptember 8-án, a helyszínre érkező Wargha segítségével megtalálták a koronázási jelvényeket.

Tán nem is akkora baj, hogy így történt. Borzalmas állapotban kerültek elő a magyar történelem tán legbecsesebb ereklyéi. Mikor az orsovai parancsnokságon feltörték a ládát „legfelül a koronázási palást volt, átázva, kifakulva. A magyar koronázási kardot szinte megette a rozsdá. A korona birtokját elrothasztotta a talajvíz. A saruk, a harisnyák és néhány régi okirat teljesen szétmállva töltötte ki a láda alját. Ebből a masszából került elő a korona két letört rubinköve, az egyik függő és az országalmáról letörött aranykereszt.” - Wikipédia

Ha nem pattan ki a titok és a földben maradnak a kincsek, tán örökre elvesznek. 1970-ben a Vaskapu-erőmű építésekor elárasztották ezt a területet.

De az ereklyék előkerültek. És megvannak ma is...

Források: Miabonyunk.hu; Rubicon.hu; Origo.hu; Wikipedia.hu; Zsupos Zoltán: Debrecenben ásták elő a Szent Koronát?

Kép: A Szent Korona azonosítása az Erzherzog Albrecht hajó fedélzetén, Budafokon (Scanned by Szilas from A korona kilenc évszázada by Katona Tamás, Corvina 1979, Budapest / Wikipédia)

<http://hungaryfirst.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk" számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló